

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **Ing. J. R.**, bytem K. 247/28, O., zast. Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 3, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o **přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2013, sp. zn. KÚOK/93897/2012/ODSH-SD/7469, č. j. KUOK 22069/2013**, ve věci přestupku,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, č. j. SMOL/135257/2012/OARMV/PD/Hlo, ze dne 6. 9. 2012. Tímto rozhodnutím byl

žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil žalobce tím, že dne 11. 4. 2012

v 15:26 hodin na silnici pro motorová vozidla R46 v 36. km ve směru jízdy na obec Olomouc při řízení motorového vozidla tov. zn. Subaru, registrační značky X, překročil o 52 km/h nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec stanovenou svislou dopravní značkou B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ s číslem „100“ na 100 km/h, kdy vozidlu byla naměřena rychlost 157 km/h a při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ byla tedy nejnižší skutečná rychlost 152 km/h. Tímto svým jednáním žalobce porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek mu byla v souladu s § 12 a § 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a dle § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu uložena sankce – pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců.

[2] Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán I. stupně nesprávně vyhodnotil důkazy provedené při ústním jednání tendenčně v neprospěch žalobce, nevypořádal se se všemi námitkami, které byly vůči žalobci vzneseny, tvrzení o dosažení rychlosti jízdy 152 km/h nebylo žalobci prokázáno a důkaz o rychlosti jízdy pořízený policisty byl proveden nezákonným způsobem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí převzal dokazování chybně provedené prvostupňovým správním orgánem a zkrátil žalobce na jeho právech, zejména na právu na spravedlivý proces. Žalobce nezpochybňoval, že ve stanovenou dobu uvedeným vozidlem na určeném místě porušil pravidlo o rychlosti jízdy. Žalobce zpochybňoval, že by řídil motorové vozidlo tak vysokou rychlostí, jež mu je dávana za vinu, přičemž k výraznému zvýšení rychlosti jízdy byl *de facto* donucen nezákonným postupem policistů, kteří měření rychlosti jízdy prováděli. Už v odvolání žalobce argumentoval, že při měření rychlosti jízdy obviněného měřičem rychlosti POLCAM PC2006 policisté nedodrželi podmínky měření stanovené certifikátem o schválení typu měřidla č. 0111 – CS – C016 – 08 ze dne 6. 6. 2008, kterým byl podle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, schválen tento silniční rychloměr. Zejména pak nedodrželi povinnost udržet stejnou vzdálenost mezi vozidly na začátku a na konci měření, jak stanoví bod 2.1 uvedeného certifikátu. Tato skutečnost je zřejmá ze záznamu o měření, kdy se na začátku a na konci měření mění rozměry obrazu vozidla, což je logicky způsobeno změnou vzdálenosti mezi oběma vozidly. Rozdíl ujeté vzdálenosti po dobu měření při rychlosti 149 km/h a rychlosti 152 km/h, jež jsou významné z hlediska právní kvalifikace, by se pohybovaly v řádu desetin metru až metrů, což v přenosu na rozměry obrysu vozidla se může na fotografii vozidla pohybovat v řádu desetin milimetru až milimetrů. Bez řádného znaleckého zkoumání záznamů žalobce považoval tuto okolnost za významnou vadu měření, kterou je nutné posoudit s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* v jeho prospěch. Dále žalobce namítal, že měřicí vozidlo se k jím řízenému vozidlu přiblížilo na vzdálenost, jež v žádném případě nelze považovat za bezpečnou. Tuto skutečnost nakonec potvrdil i svědek Pospíšil, podle kterého není možné měřit na delší vzdálenost v hustém provozu, protože do videozáznamu vjížděla jiná vozidla. Objektivně to však není jediný důvod, pro který je z hlediska měření výhodné být za měřeným vozidlem blíže. Jestliže podstatným atributem měření je dodržení stejné vzdálenosti za měřeným vozidlem na začátku a na konci měření, pak je logické, že lepších výsledků měření se dosáhne na vzdálenost 30 m, než na vzdálenost víc než dvojnásobnou. Na druhou stranu i řidič vozidla jedoucího před vozidlem provádějícím měření je citlivý na vozidlo, jenž nedodrжуje

bezpečnostní vzdálenost za ním. Je si vědom možných následků, které by mohly nastat v případě nenadálé situace v provozu na pozemních komunikacích, na kterou by reagoval prudkým brzděním. Je nepochybné, že tato obava je legitimní a oprávněná, obzvlášť při rychlostech kolem 100 km/h a vyšších. Žádný právní předpis České republiky nezbavuje policisty Policie ČR povinnosti respektovat § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť toto ustanovení respektuje základní fyzikální zákonitosti pohybu vozidel a limity lidského organismu, které nelze nijak změnit, zvýšit či nahradit. Zatímco například u pravidla přednosti v jízdě se řidič, jenž toto pravidlo nemíní z jakéhokoliv důvodu respektovat, může v určitém okamžiku sám rozhodnout, jestli druhému vozidlu s ohledem na aktuální situaci přednost jízdy dá či nikoliv, o dodržování bezpečnostní vzdálenosti takto činit nemůže. V případě nesprávně nastavené bezpečnostní vzdálenosti nemůže řidič vzadu jedoucího vozidla předvídat, kdy nastane nenadálá situace a pokud se tak stane, reaguje spontánně bez předchozího varování a musí respektovat hranice svých schopností a technická omezení jím řízeného vozidla. Jestliže tedy policisté za účelem získání důkazu nedodrželi bezpečnostní vzdálenost v takové míře, že *de facto* nepřetržitě ohrožovali měřenou osobu, jedná se zcela evidentně o důkaz získaný v rozporu se zákonem, jenž není možné v řízení o přestupku akceptovat. Další nedostatky prvostupňového rozhodnutí jak formální tak věcné, jsou popsány v odvolání, na které se žalobce odkázal. Jako důkaz žalobce navrhl záznam o měření a výpovědi policistů provádějících měření. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce část svědeckých výpovědí zasahujících policistů překroutil a tvrdí něco, co během ústního jednání nebylo řečeno. Z videozáznamu je zřejmé, že jakmile žalobce začal brzdít, tak policista rovněž zahájil tento úkon a rychlost vozidla snížil ze 142 km/h, kdy minimálně touto rychlostí, ne-li vyšší, jel i žalobce, na 127 km/h. Žalobce měl dle žalovaného několik možností zařadit se do pravého jízdního pruhu, což v mnoha případech učinila vozidla jedoucí před ním. Naopak ve dvou případech, kdy vozidla jedoucí před žalobcem se zařadila do pravého jízdního pruhu, žalobce svou rychlost ještě zvýšil. K námitce nedodržení povinnosti policistů udržet stejnou vzdálenost mezi vozidly na začátku a na konci měření, jak stanoví návod, žalovaný konstatoval, že tuto vzdálenost nelze dodržet na milimetry, vzdálenost se může o centimetry lišit, kdy v tomto případě se lze odkázat na zkušenosti zasahujících policistů. Na závěr se s námitkou nezákonnosti provedeného důkazu vypořádal žalovaný tvrzením, že předmětem řízení je protiprávní jednání obviněného, který porušil bezpečnost a plynulost silničního provozu a nikoliv skutečnost, zda zasahující policisté dodrželi či nikoliv bezpečnou vzdálenost mezi vozidly. Podle žalobce se žalovaný řádně nevypořádal s námitkami, které v odvolání uvedl, nesprávně hodnotil provedené důkazy a tyto interpretoval tendenčně v neprospěch žalobce. V první řadě žalovaný tvrdil, že žalobce část svědeckých výpovědí zasahujících policistů překroutil a tvrdil něco, co během ústního jednání nebylo řečeno. V protokolu o ústním jednání ze dne 15. 8. 2012 svědkyně Hechtová na otázku: „V jaké vzdálenosti za vozidlem Subaru se pohybovali?“, odpověděla „Při této rychlosti je bezpečná vzdálenost asi 100 m. Na záznamu to může vypadat, že jedeme těsně za vozidlem, ale můžeme si záběr kamery přiblížit. V žádném případě jsme nejeli nalepení na vozidle Subaru“. Tvrzení žalovaného, že přece svědkyně neřekla, že jeli ve vzdálenosti 100 m, je naprosto tendenční a vytržené z kontextu. Jednalo se o odpověď na konkrétní otázku, na kterou odpověděla tímto způsobem, a to navíc při současném zhlédnutí

videozáznamu (což sice v protokolu není uvedeno, nicméně tomu tak bylo). Jak správní orgán, tak zmocněnec žalobce z výpovědí seznali, že svědkyně tvrdí, že za vozidlem jeli ve vzdálenosti asi 100 m. V opačném případě by se jistě správní orgán nebo zmocněnec dožadovali konkrétnější odpovědi. Naopak svědek P. podle protokolu o ústním jednání uvedl, že podle záznamu jel za vozidlem žalobce ve vzdálenosti asi 15 m, tedy při zhlédnutí stejného záznamu tvrdí diametrálně odlišný údaj než svědkyně H.. Žalovaný si pak z odpovědi svědka P. tendenčně vybral pasáž, ve které tvrdí, že *„...jezdí tak, aby dodržovali bezpečnou vzdálenost, kdyby řidič před nimi náhle zabrzdil. Rozhodně řidiče nijak nehecují, aby jeli rychleji.“* Zcela však „přehlédl“ jeho odpověď na otázku *„Máte představu, jaká je v metrech minimální bezpečnostní vzdálenost při rychlosti 130 km/h?“*, na kterou odpověděl *„Měla by to být kolem 50 m. Jedná se o ideální bezpečnou vzdálenost. V tomto případě však nebylo možno vozidlo s ohledem na hustotu provozu na tuto vzdálenost měřit, neboť by do záznamu mohla vjet ještě jiná vozidla.“* Z této odpovědi je naprosto zřejmé, že svědek P. v době měření jako řidič vozidla Policie ČR ve službě věděl, jaká je minimální bezpečnostní vzdálenost za vozidlem, věděl, že tuto vzdálenost několikanásobně snížil, a to z důvodu, aby zajistil plynulost měření. Nejenže jsou tedy obě výpovědi policistů rozdílné, kdy svědkyně H. se brání pod tíhou důkazu záznamem měření přiznat malou vzdálenost od vozidla a vypovídala záměrně neurčitě, ale zejména svědek P. přiznával nezákonnost svého postupu (na rozdíl od svědkyně H.). Další tvrzení žalovaného o určování bezpečnostní vzdálenosti podle zkušenosti řidiče je v hrubém nepoměru k tvrzením svědka P. a vypovídá o nepochopení celé problematiky měření ze strany správního orgánu a tendenčnímu posuzování celé věci v neprospěch žalobce. V otázce brzdových světel žalovaný spekuluje s reakcí na vozidlo jedoucí před žalobcem. Jednak na záznamu vůbec není vidět, že by nějaké vozidlo v krátké době před sepnutím brzdových světel před vozidlo žalobce vjelo a už vůbec není na záznamu vidět, jak se vozidlo před žalobcem chová. Ke snížení rychlosti žalobce nepochybně došlo, protože k lehkému stisknutí brzdového pedálu musel logicky přesunout nohu z akcelérátoru na pedál brzdy. Motor vozidla žalobce tím snížil otáčky a plynule začalo vozidlo zpomalovat. Reakční doba řidiče je asi 1 sekunda, přičemž brzdová světla svítila 2 sekundy. Za tuto dobu řidič policejního vozidla vůbec nereagoval a k vozidlu žalobce se ještě přiblížil. Zde vůbec není podstatný fakt, zda vozidla za sebou plynule pokračovala v jízdě a současně pomalu snižovala rychlost, podstatná je zcela jiná skutečnost. Policista, který měřicí vozidlo řídil, jel za měřeným vozidlem ve vzdálenosti, jenž mu v případě náhlého brzdění vozidla před ním neumožňovala bezpečně zastavit vozidlo. Ta vzdálenost byla natolik snížena, že v případě náhlého brzdění by nepochybně došlo k prudkému nárazu v obrovské rychlosti navíc v místě, kde byla z důvodu nedávné tragické nehody rychlost jízdy snížena. Policista měl při takové jízdě mít zvýšený práh reakce a okamžitě reagovat na brzdová světla, protože nemůže dopředu vědět, jak dlouho budou svítit a jak intenzivní brzdění bude následovat. To, že žalobce jen sejmul nohu z pedálu akcelérátoru, bylo z opatrnosti, neboť bohužel správně předvídal možnou reakci řidiče vozidla jedoucího za ním. Jako zkušenému řidiči mu totiž bylo jasné, že při prudším brzdění by nepochybně došlo ke kolizi s nepředvídatelným průběhem. Úvaha žalovaného nad námitkou zmocněnce žalobce vůči certifikátu o schválení měřidla jen podtrhuje přístup žalovaného k věci. Zmocněnec žalobce totiž vůbec nezpochybňoval uvedený

certifikát, neboť uvedl, že „...*důkaz provedený záznamem o měření ... posoudil správní orgán jako bezvadný ...*, ačkoliv byl na nedostatky měření několikrát upozorněn“. Nedostatky měření pak zmocněnec spatřoval v nedodržení podmínek stanovených uvedeným certifikátem. Není bez zajímavosti, že si žalovaný evidentně plete ověřovací list s certifikátem o schválení měřidla. Podmínky měření rychlosti jsou totiž stanoveny právě v certifikátu o schválení měřidla. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalobce spatřoval v nevypořádání se se dvěma zásadními námitkami. První, že při měření došlo k snížení vzdálenosti mezi vozidly, byť v malém rozsahu, ale významném pro právní kvalifikaci skutku, a tím byl porušen stanovený postup měření. Druhou námitku pak byla nezákonnost důkazu měření rychlosti jako celku, kdy policisté získali důkaz nezákonným způsobem. Žalovaný tento nedostatek „odstranil“ svým rozhodnutím, nicméně vypořádání se s uvedenými námitkami se v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nenachází. Se závěry žalovaného k podmínkám měření, podle kterého vzdálenost mezi vozidly nelze dodržet na milimetry, vzdálenost se může centimetry lišit, kdy v tomto případě se lze odkázat na zkušenosti zasahujících policistů, kteří při svědeckých výpovědích konstatovali, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, se nelze ztotožnit. Naměřená rychlost jízdy je významná z důvodu právní kvalifikace skutku a musí být postavena najisto. O to víc v případě, že se rychlost jízdy blíží hranici, která odděluje dvě kvalifikované skutkové podstaty od sebe, protože v daném případě byla tato rychlost 150 km/h. V řízení správní orgán nezjišťoval, o jakou vzdálenost se přiblíží vozidlo policie jedoucí rychlostí 152 km/h, jehož rychlost je technicky měřena, k vozidlu před ním, jenž jelo rychlostí 149 km/h. Zda jsou to metry, centimetry či milimetry, o kterých mluví žalovaný. A že v okamžiku, kdy je tato vzdálenost známa, lze vyhodnotit záznam měření a dovodit, zda k takovému snížení vzdálenosti mohlo či nemohlo dojít. Jinak nelze tento důkaz hodnotit a vycházet z něj, vše ostatní je pouhá spekulace, na kterou přistoupil i žalovaný, který sice tvrdí, že k propadu vzdálenosti nedošlo, avšak vůbec netuší, jak velký ten propad mohl být. Žalobce tvrdí, že ke snížení této vzdálenosti během měření došlo, jednalo se řádově o několik desítek centimetrů, přičemž s ohledem na kvalitu záznamu není možné přesně stanovit, o jaký délkový úsek se jednalo, což musí být použito výhradně v jeho prospěch, nikoliv opačně. V žádném úseku řízení nebylo ze strany správních orgánů konstatováno, že by se vozidlo policie muselo k vozidlu žalobce přiblížit o nejmenší přesně stanovenou vzdálenost a v této návaznosti pak dovozeno, že tomu tak na základě dalších skutečností není. Žalobce opětovně zdůrazňuje, že se jedná o měření rychlosti jízdy, tedy o metrologický postup a jádrem sporu je hranice dvou sousedních skutkových podstat přestupků závislých právě na přesném stanovení rychlosti jízdy. Poslední tvrzení žalovaného, že předmětem řízení je jednání žalobce, nikoliv jednání policistů, kteří nedodrželi bezpečnostní vzdálenost, je zavádějící a alibistické. Podstatou této námitky není snaha postihnout policisty, nýbrž hodnotit procesní stránku důkazů, tedy zda lze důkaz z právního hlediska přijmout a vycházet z něj. V jednání bylo prokázáno, že policisté několikanásobně snížili bezpečnostní vzdálenost, čímž zjevně ohrozili vozidlo jedoucí před nimi, a to z prostého banálního důvodu, kterým byla snaha zabránit, aby jim do měření nezasáhlo jiné vozidlo. Přitom vozidlo před sebou měřili několikrát, již po prvním měření jej mohli zastavit a přestupek projednat, na místo toho dále a více riskovali bez zjevného a racionálního důvodu. Jistě, i policisté jsou lidé a i tito se mohou dopustit z nedbalosti drobných přestupků. V tomto

případě tomu tak ale nebylo. Policisté nedodrželi bezpečnostní vzdálenost úmyslně s plným vědomím možných důsledků svého jednání, a to pro zajištění kvality důkazu, který takto pořizovali. Takový způsob získávání důkazů není možné v demokratickém systému práva přijmout, neboť právě policie je garantem zákonnosti, jenž právo na základě zákona vynucuje a chrání. Požadavek na odmítnutí takto získaného důkazu je tak naprosto legitimní. Žalobce měření jeho rychlostí jako celek považoval za nepřiměřené. Policisté ho změřili několikrát a několikrát jej mohli zastavit, namísto toho se k němu více a více přibližovali, což u něj navozuje dojem, že tak činili v úmyslu donutit jej ke zvýšení rychlosti nad 160 km/h, kdy dojde k naplnění nejprísněji postižitelné skutkové podstaty přestupku rychlostí jízdy. Ačkoliv oba policisté tuto možnost popírají, záznam měření spíše svědčí o opaku. Žalobce navrhl zrušení rozhodnutí správních orgánů I. i II. stupně.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobní námitky jsou zcela totožné s námitkami uvedenými jak v nalézacím řízení, tak v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, na které v dostatečném rozsahu reagoval jak správní orgán I. stupně, tak správní orgán odvolací. Není pravdou, že se správní orgán nevypořádal se dvěma zásadními námitkami. Spisový materiál a jednotlivá rozhodnutí tento názor jednoznačně vyvracejí. Žalovaný si je vědom toho, že se žalobce může hájit jakýmkoliv způsobem a uvést jakékoliv skutečnosti, avšak jeho tvrzení a námitky nemohou žádným způsobem zpochybnit naměřené hodnoty. Jelikož se žalovaný ve svém, žalobou napadeném rozhodnutí s námitkami v dostatečném rozsahu vypořádal, plně se na ně odkázal a na závěrech tam vyslovených nadále setrval. Ze spisového materiálu obou správních orgánů je zcela zřejmé, že námitky žalobce jsou nedůvodné, a proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[4] V replice žalobce požádal o jednání a ke stanovisku žalovaného sdělil, že je natolik obecné, že se k němu nelze vyjádřit, že žalovaný ve svém vyjádření v podstatě pouze konstatuje, že správní orgány se již se všemi námitkami žalobce řádně vypořádaly, což žalobce vyvrací již přímo v žalobě.

[5] Dne 26. 3. 2014 žalobce soudu doručil doplnění žaloby, obsahující odborné vyjádření znalce z odboru dopravy Ing. F. K. ze dne 29. 1. 2014, jehož cílem bylo posoudit způsob měření rychlosti osobního vozidla žalobce. Z odborného vyjádření vyplývá, že policisté jednali nelegitimně, když při rychlosti jízdy 157 km/h zcela zásadním způsobem nedodrželi bezpečný odstup od měřeného vozidla, čímž vytvářeli kolizní situaci nejen pro žalobce, ale také pro sebe sama a ostatní účastníky provozu v daném čase a místě. Jelikož z obrazových materiálů je dáno, že žalobce nebyl za daného provozu technicky schopen zařadit se bezpečně a plynule do pravého jízdního pruhu, důsledky nelegitimního jednání policistů jsou v daném případě o to významnější, neboť i na žalobce byl měřicím vozidlem Policie ČR vyvíjen nátlak v podobě ohrožení bezpečné jízdy v důsledku eliminace přiměřeného podélného odstupu vozidel. Uvedené závěry ve spojení s odborným vyjádřením zcela prokazují závěry žalobce uváděné v žalobě ze dne 7. 3. 2013, když je dáno jako porušení zákonných ustanovení ze strany policistů, tak také neoprávněnost

získání rozhodného důkazu jdoucího v neprospěch žalobce. Žalobce požádal v případě úspěchu ve sporu o uhrazení znalečného.

[6] Při jednání zástupkyně žalobce namítala, že znalecký posudek měl být vypracován již ve správním řízení, že žalobce neměl možnost se zařadit do levého jízdního pruhu a nemohl ani „vybrzdit“ vozidlo Policie ČR, to navíc nebylo jako policejní označeno. Videozáznam je nezákonně pořízeným důkazem. Vzdálenost vozidla Policie ČR ohrozila žalobce i ostatní vozidla a na začátku a na konci měření nebyla mezi vozidly stejná vzdálenost a tak nebyla správně změřena rychlost.

[7] Zástupce žalovaného poukázal při jednání soudu na to, že žalobce neměl snahu zpomalit, to učinil jen kvůli vozidlu před ním a pak zase zrychlil. Žalovaný namítl, že nebylo porušeno žádné ustanovení zákona a nebyl předložen žádný relevantní důkaz popírající to, že žalobce jel rychlostí 157 km/h. Pokud žalobce nepodal oznámení na jednání policistů a zpochybňuje měření rychlosti bez důkazů, je jeho obhajoba účelová.

[8] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 25. 2. 2013, s přihlédnutím k době spáchání přestupku, jak je rozvedeno dále v textu rozsudku.

[9] Krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám ze správního spisu z oznámení přestupku ze dne 20. 4. 2012 zjistil, že žalobce byl podezřelý z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. tím, že dne 11. 4. 2012 v době od 15:23 do 15:26 hodin na rychlostní silnici R46 (od 30. km do 36. km) v okrese Olomouc ve směru jízdy na Ostravu z osobním motorovým vozidlem tov. zn. Subaru Tribeca, registrační značky X, překročil maximální povolenou rychlost, kdy několika provedenými měřeními byla v 15:26 hodin na R46 (36. km ve směru na Ostravu) naměřená jako nejvyšší rychlost 157 km/h po odečtu odchylky radaru 152 km/h v místě, kde je dopravní značkou B20a povolena maximální rychlost 100 km/h. V ručně psaném oznámení přestupku se do něj žalobce pouze podepsal a žádné vysvětlení neposkytl.

[10] Součástí spisu je videozáznam z průběhu měření rychlosti.

[11] Podle úředního záznamu ze dne 20. 4. 2012 provedla policistka měření, a to opakovaně, neboť vozidlo stále zrychlovalo a řidič nějakou dobu nereagoval na výstražné zařízení modré barvy a červený nápis „STOP“ umístěný za čelním sklem služebního vozidla. Podle úředního záznamu ve vozidle seděl na místě spolujezdce další muž, jehož totožnost policisté neprokazovali.

[12] Podle nedatovaného osvědčení Policie ČR byli oba zasahující policisté proškolení pro řízení a užívání motorového vozidla Volkswagen Passat se systémem

POLCAM. Podle ověřovacího listu ze dne 22. 11. 2011 (platného do 21. 11. 2012) byl použitý rychloměr ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze.

[13] Podle protokolu o ústním jednání 4. 6. 2012 žalobce uvedl, že na něj svítilo zezadu slunce do zrcátek a nebylo vidět, že za ním jede vozidlo policie v civilním provedení. Protože žalobce měl obavu, že se jedná o nějakého piráta silnic, auto se k němu rychle přibližovalo, měl obavu, aby do něj nenarazilo, tak přidal plyn. Toto se opakovalo víckrát během následujících šesti kilometrů. Vozidlo nezpomalilo, ani když žalobce pro výstrahu blikl zadními světly. Že na něho někdo najíždí, žalobce uvedl i spolujezdci, kdy litoval, že nemá vzadu kameru, aby si to natočil. Ve chvíli, kdy byla první možnost bezpečně se zařadit do pravého pruhu, tak učinil. Těsně předtím bylo auto za žalobcem asi tak 5 m. Když ho auto předjelo, uviděl, že bliká, aby jej následoval. Místo zastavení bylo někde na 269. km rychlostní komunikace směrem na Ostravu, kde je odbočka na pole. Žalobce připustil, že jel rychleji, než bylo povoleno, ale maximálně do 120 km/h, v žádném případě nejel nad 150 km/h. K rychlosti jízdy, která mu byla naměřena, se cítil být přinucený, to sdělil hlídce hned na místě. Policie mu řekla, že za ním jela několik kilometrů, na což jim odpověděl, že kvůli slunci neviděl, že by blikali. Na dotaz správního orgánu, proč se žalobce nezařadil do pravého pruhu a neuvolnil cestu, odpověděl, že v pravém pruhu jela po celou dobu auta a neměl možnost v rámci pravidel se bezpečně zařadit doprava, aby nenajel těsně před ně, kdy usoudil, že menší zlo je trochu popojet. K dotazu správního orgánu, v jaké vzdálenosti se za ním služební vozidlo policie pohybovalo v době, která je zachycena na videozáznamu, žalobce uvedl, že zkraje na něj najelo velmi blízko, kdy vzdálenost odhaduje na 20 až 5 m, v tu chvíli poodjel a pak až začíná videozáznam, vzdálenost mezi nimi se měnila. Podle žalobce by policie neměla získávat důkazy tak, že porušuje pravidla například o bezpečné vzdálenosti a ohrožuje ostatní účastníky silničního provozu. Na dotaz zmocněnce, zda pozná ve zpětném zrcátku rozdíl mezi normálním Passatem a policejním Passatem, žalobce odpověděl, že ne. Žalobce poznal, že šlo o policejní vozidlo, až když bylo vlevo před ním a uviděl blikající nápis v zadní části vozidla. Během jízdy žalobce žádné zvukové signály neslyšel. Na dotaz k prvnímu upozorování vozidla Passat žalobce uvedl, že to na něj působilo tak, že se k němu velkou rychlostí blížilo vozidlo tmavé barvy a měl strach, aby do něj nenarazilo. Žalobce uvedl, že celou dobu se držel okolo rychlosti 110 km/h. Rozdíl rychlostí, když uviděl vozidlo ve zpětném zrcátku, byl podle žalobce víc jak 50 km/h. Na otázku správního orgánu, zda má ve vozidle tempomat a zda ho použil, žalobce uvedl, že ho má, ale zapnutý ho neměl, používá ho, jen když je mírnější provoz. Zmocněnec předložil kopii schválení použitého měřidla a zdůraznil čl. 2.1, kde je uveden způsob měření rychlosti. Z pořízených fotografií je vidět, že velikost bočních zrcátek je různá (větší) a z toho lze dovodit, že vozidla nebyla po celou dobu měření ve stejné vzdálenosti. Vzhledem k době, po kterou trvalo měření a rozdílu vzdáleností mezi vozidly po připočtení rychlostí vychází, že žalobce mohl jet nejvýše 149 km/h. Proto zmocněnec žalobce zpochybnil všechna čtyři provedená měření. Zmocněnec poukázal na to, že žalobce v čase 15:25:26 hodin se pokusil zpomalit za ním jedoucí vozidlo Passat tím, že lehce sešlápnul brzdový pedál, aby rozsvítil brzdová světla, která svítila celé 2 vteřiny. K tomu předložil snímek vytažený z videozáznamu. Policisté podle

zákona č. 361/2000 Sb. nejsou povinni dodržovat určitá ustanovení v určitém režimu. Nicméně není ustanovení, které by opravňovalo jakoukoliv osobu v jakékoliv situaci nerespektovat § 19 odst. 1 tohoto zákona, tedy každý je povinen dodržovat pravidla o bezpečnostní vzdálenosti za před ním jedoucím vozidlem. Na dokumentu s uvedením průmětu je výpočet bezpečnostní vzdálenosti pro danou měřenou rychlost, což by mělo být asi 80 m. Z obrazového záznamu je ovšem zřejmé, že optika kamery přiblížila vozidlo asi o 20 m a z výsledného obrazu vychází dojem, že jsou vozidla vzdálena 5 až 10 m. Z toho lze odvodit, že vzdálenost mezi vozidly mohla být přibližně 30 m. Policisté tedy vědomě porušili zákon o silničním provozu a tím ohrozili vozidlo před sebou, protože v případě neočekávané změny rychlosti vozidla před sebou by nebyli schopni zabránit srážce. ... Čím je větší vzdálenost mezi oběma vozidly, tím se zmenšuje rozlišení záznamu pořízeného kamerou a tudíž i přesnost, s jakou lze stanovit, zda došlo ke splnění podmínky měření či nikoliv. Závažnost ohrožení dokumentuje varovné rozsvícení brzdových světel žalobcem, kdy policista nestačil vůbec zareagovat a po celou dobu dodržoval prakticky stejnou rychlost. Za této situace se žalobce zcela legitimně cítil ohrožen vozidlem za ním, které nedodržovalo bezpečnostní vzdálenost, a protože s ohledem na úroveň provozu nemohl přejet do pravého jízdního pruhu, kde jela vozidla výrazně menší rychlostí, nezbylo mu než zvýšit rychlost s vědomím, že tuto zvýšenou rychlost jízdy v určité omezené míře korigoval, bude dbát podstatně zvýšené opatrnosti vzhledem k ostatním účastníkům, zatímco kdyby strpěl výrazně krátkou bezpečnostní vzdálenost za sebou, pak by v případě jakékoliv běžné reakce na situaci, při které by musel intenzivněji brzdít, s velkou pravděpodobností došlo ke srážce, jež by s ohledem na rychlosti vozidel měla fatální následky. Při měření rychlosti policisté nedodrželi ani stanovené podmínky, ani zákon. K tomu doložil zmocněnec žalobce fotografie pořízené z videozáznamu.

[14] Součástí spisu je i certifikát o schválení typu měřidla ze dne 6. 6. 2008.

[15] Policistka ve své výpovědi uvedla, že vozidlo žalobce jelo nejrychleji ze všech vozidel, a proto se za ním vydali a začali ho nahrávat. Na obou stranách rychlostní komunikaci je výrazně vyznačena nejvyšší dovolená rychlost 100 km/h tak, že ji nelze přehlédnout. Když jeli za pánem, asi si nevšiml a pořád zrychloval a zrychloval, až mu naměřili přes 150 km/h. K dotazu správního orgánu policistka uvedla, že je proškolená na použití měřicího zařízení a příslušné dokumenty byly přiloženy do spisu, rychloměry byly kalibrované. K dotazu správního orgánu policistka uvedla, že při měření postupovali v souladu s metodikou, kdy řidič služebního vozidla musí srovnat rychlost jízdy s měřeným vozidlem a pak obsluha rychloměru zapnout tlačítko pro měření. Při této rychlosti je bezpečná vzdálenost asi sto metrů. Na záznamu to může vypadat, že jedou těsně za vozidlem, ale mohou si záběr kamery přiblížit. V žádném případě nejeli *nalepení* na vozidle Subaru a k dotazu, zda si policistka všimla, že řidič dával nějaké znamení, kterým by se snažil zpomalit nebo upozornit na to, že jedou v příliš malé vzdálenosti za ním, uvedla: *ne, nemám ten pocit*. K dotazům zmocněnce popsala policistka, jak probíhá spolupráce osádky při měření, jak vozidlo zastavují, jaké mají technické prostředky a co znamenají ukazatele na videozáznamu. Na dotaz, zda slyšela o pravidle dvou sekund, policistka uvedla, že určitě.

[16] Policista ve své svědecké výpovědi uvedl, že za Prostějovem je předjelo osobní vozidlo o hodně rychleji než stovkou, zapnuli nahrávací zařízení a začali nahrávat, před Olomoucí na 36. km byla naměřena rychlost 157 km/h. Policista si vybavil, že chtěli řidiče po posledním z měření zastavit před nimi, blikali i houkali, ale pán nereagoval, až když ho předjeli. Policista byl řidič vozidla, proškolen byl jak na řízení vozidla, tak na obsluhu, osvědčení je založeno ve spise. Na dotaz správního orgánu, zda při měření postupovali v souladu s návodem k použití, policista uvedl, že samozřejmě ano. Na dotaz, v jaké vzdálenosti za měřeným vozidlem se pohybovali, policista uvedl, že to není schopen po takové době říct, mělo by to být patrné ze záznamu. Už když za vozidlem jeli, jelo značně rychle, policisté se za něj jenom zavěsili a udržovali rychlost. Navíc v projetém úseku měl žalobce několik možností se zařadit do pravého jízdního pruhu a zpomalit. Nebylo to jenom o tom, že by předjel jeden kamion nebo několik aut, celou dobu jel v levém jízdním pruhu. Že to na kameře vypadá, že jedou blízko za ním, je tím, že je záběr přiblížen. Na dotaz, zda si všiml, že by řidič dával nějaké znamení, že jedou příliš blízko za ním, policista uvedl: *nevím, ale každopádně jezdíme tak, abychom dodržovali bezpečnou vzdálenost, kdyby řidič před námi náhle zabrzdil. Rozhodně řidiče nějak nehecujeme, aby jeli rychleji.* Na dotaz na průběh komunikace policista uvedl, že to pokaždé probíhá stejně tak, že v momentě zapnutí záznamového zařízení se obsluha zeptá řidiče, zda je srovnána rychlost a v momentě, kdy ano, zapíná obsluhu měření, aby nedošlo k tomu, že řidič v úseku 100 m, kdy měření probíhá, přidá plyn, čímž by byla naměřena vyšší rychlost. Na dotaz zmocněnce, proč vozidlo nezastavili hned po prvním měření, policista odpověděl, že tam nebylo místo, kde by se dalo vozidlo bezpečně zastavit. Na dotaz zmocněnce, že policista řekl, že bylo spousta míst, kde šlo odbočit doprava a navíc tam byla čerpací stanice, jestli to nebylo vhodné místo, policista uvedl: *bylo, ale nikde nemá napsané, že musí vozidlo zastavit hned po prvním měření, může provádět třeba 5 měření a může se stát, že pojede i mnohem víc.* K dotazu zmocněnce, že jako policista má povinnost zakročit, je-li zjištěn přestupek a jak tedy zakročil po prvním měření a zjištění přestupku, policista odpověděl, že probíhalo monitorování i dalších přestupků, které žalobce páchal dále a bylo to na uvážení policistů. Na dotaz zmocněnce, že asi v polovině záznamu je vidět, že se na 2 sekundy rozsvítila brzdová světla vozidla, jak na to policista reagoval, policista uvedl, že také brzdil. Na dotaz, jak daleko byl za žalobcem v okamžiku brzdění, policista uvedl, že čtyři měsíce zpětně to není schopen říct přesně. Podle videozáznamu to policista odhadl asi tak na 15 m. K dotazu na určení bezpečné vzdálenosti za vozidlem podle citu nebo měřítka, policista uvedl, že to bere odhadem. Na dotaz, zda má představu, jaká je v metrech minimální bezpečnostní vzdálenost při rychlosti 130 km/h, policista odpověděl, že by to mělo být kolem 50 m, jedná se o ideální bezpečnou vzdálenost. V tomto případě však nebylo možno vozidlo s ohledem na hustotu provozu na tuto vzdálenost změřit, neboť by do záznamu mohla vjíždět jiná vozidla. Na dotaz, zda musí jako policista dodržovat bezpečnostní vzdálenost, když provádí měření rychlosti, policista, odpověděl: *ano, ale záleží na okolnostech. Za předpokladu, že neohrozí ostatní řidiče, může i porušit některá zákonná ustanovení.*

[17] Ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí žalobce namítal nedodržení podmínek měření, důkaz získaný nezákonným postupem policie (vzdálenost vozidel), s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 29/2011.

[18] Rozhodnutím ze dne 6. 9. 2012 byl žalobce uznán vinným ze shora uvedeného přestupku a byly mu uloženy výše uvedené sankce. Správní orgán I. stupně popsal provedené důkazy a uzavřel, že námitky žalobce a jeho zástupce jsou nedůvodné a účelové se snahou vyhnout se sankci zákazu činnosti. Svědecké výpovědi se shodují jak vzájemně, tak s pořízeným videozáznamem, i s obsahem úředních záznamů sepsaných v den spáchání přestupku. Bez důvodných pochybností bylo prokázáno, že žalobce se dopustil přestupku, když při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 50 km/h a více. Přestupek byl spáchán z nedbalosti. Správní orgán I. stupně odkázal na § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu o dostatečné bezpečnostní vzdálenosti s tím, že policista skutečně není oprávněn toto ustanovení porušit, zákon však zároveň pro bezpečnostní vzdálenost nestanoví přesnou hodnotu v metrech. Podmínkou je, aby byl řidič schopen zabránit srážce. U policistů dálničního oddělení, jejichž hlavní náplní služební činnosti je pohybovat se v provozu na dálnicích a rychlostních komunikacích, může být s ohledem na jejich zkušenosti tato vzdálenost jistě kratší než u jiných řidičů. Oba svědci shodně vypověděli, že se na vozidlo netlačili a tento dojem, který může vyplývat z videozáznamu, je způsobený pouze přiblížením záběru kamery. Na videozáznamu je uvedeno přiblížení záběru kamery v metrech, a to 19,4 m, přesnou vzdálenost vozidel však určit nelze. Nebylo prokázáno tvrzení žalobce, že před začátkem pořizování záznamu a začátkem měření za ním jeli policisté ve vzdálenosti 5 až 20 m, čímž odůvodňoval své obavy o svou bezpečnost a tento argument zdůraznil jako důvod k chvilkovému zvýšení rychlosti své jízdy. Žalobce uvedl ve své výpovědi, že jel rychlostí okolo 110 km/h, kdy se na něj začal tlačit tmavý automobil, kdy si nevšiml, že se jedná o vozidlo policie. Z důvodu, že měl obavu, aby do něj vozidlo nenarazilo, přidal plyn, čímž došlo k překročení rychlosti. Toto tvrzení je zcela v rozporu se svědeckými výpověďmi i videozáznamem. Podle svědeckých výpovědí vozidlo Subaru policisty předjelo rychlostí výrazně převyšující 100 km/h. Policisté se za vozidlo zavěsili a udržovali rychlost. Je patrné, že vzájemná vzdálenost vozidel se postupně s ohledem na hustotu provozu zkracovala, poté však policisté pouze kopírovali rychlost vozidla před sebou. K námitce nedodržení podmínek měření správní orgán I. stupně zjistil z předloženého certifikátu o schválení typu měřidla, že měření rychlosti lze provést tehdy, kdy měřicí a měřené vozidlo jedou ve stále vzdálenosti od sebe. Podmínkou je udržení stejné vzdálenosti mezi vozidly na začátku a na konci měření. Udržení absolutně shodné vzdálenosti na milimetr přesně není v praxi možné. Podle správního orgánu je nutno vycházet ze zkušeností policistů, kteří byli k používání rychloměrů řádně proškoleni, přičemž se policisté z dálničních oddělení zaměřují především na přestupky v souvislosti s překročením nejvyšší dovolené rychlosti. Svědci tak uvedli, že měření provedli v souladu s metodikou měření, resp. s návodem k použití, kdy z pořízeného záznamu nevyplývá, že by skutečně došlo k viditelnému přiblížení vozidel v průběhu posledního provedeného měření, při němž byla naměřena rychlost jízdy žalobce 157 km/h. Naopak je patrné, že v rámci jízdy vozidla Subaru i služebního vozidla

docházelo k jejich pohybům vpravo i vlevo v rámci jejich jízdního pruhu, čímž mohlo dojít k jiné poloze bočních zrcátek při srovnávání obou záběrů z videozáznamu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 29/2011 – 51 byla základem pro zrušení rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina o přestupku ta skutečnost, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, když v průběhu dokazování neprovedl výslech policistů ke způsobu jejich jízdy před zahájením měření rychlosti, tj. před počátkem videozáznamu zachycujícího právě jen a pouze průběh měření rychlosti, když žalobce namítal, že byl k překročení rychlosti donucen, a ke způsobu použití silničního rychloměru POLCAM a zda byli policisté seznámeni s návodem k jeho použití a proškolení k jeho obsluze. V nyní posuzovaném případě policisté v obou aspektech týkajících se měření rychlosti vypovídali, navíc má správní orgán k dispozici videozáznam v délce trvání přes 3 minuty, z něhož jasně patrný styl jízdy žalobce, který se celou dobu pohyboval pouze v levém jízdním pruhu. Jako účelovou odmítl správní orgán námitku, že se žalobce pokoušel za sebou jedoucí vozidlo upozornit rozsvícením brzdových světel v čase od 15:25:26 do 15:25:28 hodin, neboť je patrné, že krátkým brzděním reagoval na situaci v provozu, kdy se před ním pohybovalo jiné vozidlo, které dojel. Toto tvrzení tak dále znevěrohodňuje celou výpověď žalobce. Na videozáznamu není vidět, že by žalobce na vozidlo jedoucí za ním nějakým způsobem reagoval, přestože se údajně cítil být ohrožen. Jak ostatně vypověděl svědek Pospíšil, nejednalo se ze strany žalobce o jednorázové a náhlé překročení rychlosti, naopak žalobce jel po celou dobu v levém jízdním pruhu, přestože se mohl na několika místech bezpečně zařadit mezi vozidla jedoucí v pravém jízdním pruhu, kdy videozáznam tuto svědeckou výpověď potvrzuje.

[19] V odvolání žalobce namítal nesprávné vyhodnocení důkazů, nepřezkoumatelnost spočívající v tom, že se správní orgán vypořádal se všemi námitkami, protože dosažení rychlosti jízdy 152 km/h nemá oporu v provedeném dokazování a důkaz o rychlosti jízdy pořízený policisty byl proveden nezákonným způsobem.

[20] Žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitkám uvedl, že žalobce část svědeckých výpovědí zasahujících policistů překroutil a tvrdil něco, co během ústního jednání nebylo řečeno. Je pravdou, že svědek P. uvedl, že dle záznamu se mu jeví, že byl za měřeným vozidlem přibližně ve vzdálenosti 15 m, když současně na otázku, zda nedával žalobci nějaké znamení, že policejní vůz jede příliš blízko za ním, odpověděl: „Nevím, ale každopádně jezdíme tak, abychom dodržovali bezpečnou vzdálenost, kdyby řidič před námi náhle zabrzdil. Rozhodně řidiče nějak nehecujeme, aby jeli rychleji“. Svědkyně H. a v této věci uvedla, že při rychlosti, kterou měřené vozidlo jelo, by byla bezpečná vzdálenost asi 100 m, kdy konstatovala, že takovou vzdálenost od měřeného vozidla měli. Současně uvedla, že v žádném případě na měřeném vozidle nebyli „nalepení“ a ani, že by je na přílišnou blízkost žalobce jakkoliv upozornil. Podstatnou skutečností na této situaci je to, že zasahující policisté měření rychlosti provádí z důvodu bezpečnosti a plynulosti provozu, kdy zaregistrovali rychle jedoucí vozidlo, a proto se rozhodli změřit jeho rychlost, která výrazně překročila maximální stanovenou rychlost v daném úseku. Skutečnost, že zřejmě mezi vozidly nebyla vzdálenost 100 metrů, kterou by bylo

vhodné přidané rychlosti dodržet, neznamená, že by bylo provedené měření nezákonné. Jak uvedl příslušník policie, udržoval takovou vzdálenost, o které byl přesvědčen, že je bezpečná a mohl by tak reagovat na vzniklou dopravní situaci. Žalovaný je stejného názoru, který vyslovil správní orgán I. stupně, že policista je příslušníkem dálniční policie, který při své hlavní služební činnosti bude na případné vzniklé dopravní situace adekvátně reagovat. Námitka žalobce, že policista vůbec nereagoval na skutečnost, že brzdil a tím ho chtěl upozornit na to, že je příliš blízko, byla podle žalovaného účelová a žalobce v tomto bodě tvrdil nepravdivé skutečnosti. Především z pořízeného videozáznamu je zcela patrné, že žalobce brzdil z důvodu, že před ním bylo pomaleji jedoucí vozidlo. Po zhlédnutí videozáznamu nepřesvědčil žalovaný ani námitce, že policista při brzdění nereagoval, kdy naopak bylo zřejmé, že jakmile žalobce začal brzdit, tak policista rovněž zahájil tento úkon a rychlost vozidla snížil ze 142 km/h, kdy minimálně touto rychlostí, ne-li vyšší jel i žalobce, na 127 km/h. A rovněž námitku žalobce, že zvyšoval rychlost jen z důvodu, že na něho za ním jedoucí vozidlo najíždělo a on neměl možnost jet do pravého jízdního pruhu, měl žalovaný za lichou. Videozáznam zcela prokázal, že žalobce měl několik možností zařadit do pravého jízdního pruhu, což v mnoha případech učinila vozidla jedoucí před ním. Naopak ve dvou případech, kdy vozidla jedoucí před žalobcem se zařadila do pravého jízdního pruhu, žalobce svou rychlost ještě zvýšil. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně posoudil bez dalšího certifikát o schválení měřidla jako bezchybný, ale dále již nekonstatoval, v čem nesprávnost doloženého ověřovacího listu, který byl vystaven 22. 11. 2011, spatřuje. Tento ověřovací list osvědčuje skutečnosti o konkrétním měřicím zařízení, které splňovalo v době měření podmínky jeho užití. Žalovaný popřel námitku nepřezkoumatelnosti, neboť správní orgán I. stupně se se všemi skutečnostmi, které žalobce vyjádřil před vydáním rozhodnutí, vypořádal. Konkrétně k technickému způsobu měření rychlosti, nedodržení měření rychlosti a porušení § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu se správní orgán I. stupně dostatečně vyjádřil na straně 5 až 7 rozhodnutí. K námitce nedodržení podmínek měření žalovaný konstatoval shodně se správním orgánem I. stupně, že vzdálenost nelze dodržet na milimetry, vzdálenost se může centimetry lišit a odkázal na zkušenosti zasahujících policistů, kteří ve svých svědeckých výpovědích uvedli, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Součástí spisového materiálu je i osvědčení zasahujících policistů pro řízení a obsluhu motorového vozidla se systémem POLCAM. Žalobce jako důkaz o nedodržení vzdálenosti předložil fotografie pořízené na počátku a na konci měření a poukazoval na různou vzdálenost mezi bočními zrcátky měřeného vozidla. K tomu žalovaný konstatoval, že z pořízeného videozáznamu je zcela zřejmé, že měřené vozidlo mírně kolísalo a z pořízeného záznamu není patrné, že by během měření došlo k propadnutí vzdálenosti mezi měřeným vozidlem a měřicím vozidlem. Žalovaný pokládal za nutné poukázat na skutečnost, že samotné měření probíhalo 2, 3 vteřiny, což je doba, za kterou je z technického hlediska, kdy se markantně neměnila ani rychlost měřeného vozidla, nereálné, aby se propadla vzdálenost mezi měřeným a měřicím vozidlem. K námitce nedodržení vzdálenosti mezi vozidly dále žalovaný uvedl, že předmětem řízení je protiprávní jednání žalobce, který porušil bezpečnost a plynulost silničního provozu, a nikoliv skutečnost, zda zasahující policisté dodrželi či nikoliv bezpečnou vzdálenost mezi vozidly. Během řízení správní orgán I. stupně bylo konstatováno, že z důvodu vyšší hustoty provozu se s vozidlem pohybují za

měřeným vozidlem tak, aby jiné vozidlo jejich činnost nenarušilo a mohl být tak splněn účel jejich činnosti, tedy dohlížet na bezpečnost a plynulost provozu a v případě zjištění narušitele zasáhnout.

[21] Znalec ve svém odborném vyjádření (doloženém soudem žalobcem k replice) potvrdil technickou přijatelnost předložených důkazů. Úkolem znalce bylo posoudit způsob měření rychlosti osobního vozidla Subaru registrační značky X dne 11. 4. 2012 z videozáznamu. Znalec vypočetl podélnou bezpečnou vzdálenost mezi vozidly při rychlosti vozidla 157 km/h 43,6 m a zmínil rovněž zásadu dodržení dvousekundového odstupu a jednodušší zásadu vydělením poloviny rychlosti (při rychlosti nad 100 km/h by znalec přidal ještě minimálně 10 m, tj. 130 km/h – bezpečný odstup = $65 + 10 = 75$ m). V daném případě pro rychlost 157 km/h byl tedy bezpečný odstup minimálně 78 m. V závěru znalec uvedl, že osobní vozidlo Policie ČR při měření rychlosti osobního vozidla Subaru při rychlosti jízdy asi 157 km/h jelo s podaným odstupem od vozidla Subaru výrazně menším než bezpečným. Takovým způsobem jízdy vytvářel řidič vozidla Policie ČR dlouhodobě kolizní situaci nejen pro sebe, ale i pro řidiče měřeného vozidla Subaru a ostatní účastníky silničního provozu nacházející se v dané době v okolí jízdy měřícího a měřeného vozidla. Řidič měřeného vozidla navíc za daných okolností neměl ani technické předpoklady zařadit se při této jízdě bezpečně doprava do tohoto jízdního pruhu bez ohrožení řidičů jedoucích v tomto pruhu a ohrožení sebe sama.

[22] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[23] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, nedošlo, protože přestupek se stal 11. 4. 2012 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci 4. 3. 2013.

[24] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[25] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku i ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích, při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h-1 a více nebo mimo obec o 50 km.h-1 a více.*

[26] Námitku nepřezkoumatelnosti neshledal soud důvodnou. Správní orgány I. a II. stupně a potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek, se vypořádaly se všemi vznesenými námitkami. S námitkou o dodržování vzdálenosti mezi vozidly, což má vliv na kvalifikaci skutku, se žalovaný vypořádal hned v úvodu své argumentace na straně 5 napadeného rozhodnutí. K námitce nezákonnosti důkazu měření rychlosti se vyjádřil žalovaný dostatečně obšírně na straně 5 a 6. S tím souhlasí i žalobce, nedostatek odůvodnění v rozhodnutí

správní orgánu I. stupně je už tímto zhojen, neboť rozhodnutí obou správních orgánů tvoří jeden celek, tato námitka je tak zcela nedůvodná. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo.

[27] Soud neuznal jako oprávněnou ani námitku, že policisté nedodrželi postup měření podle návodu k obsluze. Podle videozáznamu měl žalobce mnohokrát možnost zařadit se do pravého jízdního pruhu, a to v čase mezi 15:23 a 15:26 hodin a přitom ani jedenkrát v této době nedal znamení o směru jízdy, vůbec se ani nepokusil o odbočení. Podle videozáznamu byla vzdálenost mezi oběma vozidly stabilně a plynule udržována po dobu několika minut a je z něj zjevné, že na konci a začátku měření byla vzdálenost stejná; soud dodává, že nemusela být stejná při každém z jednotlivých měření po dobu několika minut, podstatné je, že byla shodná při krátkém úseku změření rychlosti jízdy 157 km/h.

[28] K námitce, že vozidlo Policie ČR nebylo jako policejní označeno, soud upřesňuje, že zákon tuto povinnost neukládá. Nadto vyhláška č. 460/2008 Sb. v § 5 odst. 4 umožňuje označit vozidla Policie ČR, ale jako povinnost to neukládá (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 7. 2012, sp. zn. 76 A 18/2011).

[29] K námitkám týkajícím se vzdálenosti podle videozáznamu soud dodává také to, že mu z jeho činnosti známo, že záznamy z kamer a fotonávrhů mohou být ohledně přesných vzdáleností částečně zkreslené (srov. rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 76 A 34/2012).

[30] Soud nesouhlasí s žalobcem v tom, že policisté nemohou při kontrole a měření ostatních řidičů překročit nejvyšší povolenou rychlost. Takový závěr by vedl *ad absurdum* k tomu, že by policisté nemohli vůbec provádět činnost, ke které jsou povoláni, a získat důkaz o porušení zákona. Zde se soud shoduje při výkladu s právním názorem, podle kterého právní normy je třeba vykládat tak, aby se některé z nich nebo jejich části nestaly obsoletními (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, čj. 4 Ads 166/2009 – 76, str. 10). Nadto nelze opomenout při různých metodách výkladu i teleologickou. Překročení nejvyšší povolené rychlosti

je tak nezbytné k plnění úkolů Policie ČR. To mj. judikoval Krajský soud v Ostravě ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2010, čj. 58 Ca 46/2009-37, č. 2080/2010 Sb. NSS.

[31] Námitku žalobce, že při měření rychlosti policisté nedodrželi podmínky měření stanovené certifikátem o schválení typu měřidla, zejména nedodrželi povinnost udržet stejnou vzdálenost mezi vozidly na začátku a na konci měření, neshledal soud jako důvodnou. Ačkoliv žalobce namítá, že tato skutečnost je zřejmá ze záznamu o měření, soud se s touto námitkou neztotožňuje, stejně jako s tím, že tuto skutečnost jako vadu měření nelze posoudit bez řádného znaleckého zkoumání. Podle bodu 2.1 certifikátu o schválení typu měřidla (příčemž kopii certifikátu doložil žalobce sám při jednání dne 4. 6. 2012) *obsluha jedoucího vozidla aktivuje tlačítko startu měření času a vzdálenosti v okamžiku, kdy měřící vozidlo a měřené vozidlo jedou ve stálé vzdálenosti od sebe. Při použití této měřicí metody není naprosto nutné udržení stálé vzdálenosti mezi policejním vozidlem a sledovaným vozidlem během celého úseku dráhy. Důležitým faktorem je udržení stejné vzdálenosti mezi vozidly na začátku a na konci měření. Pro ukončení a výpočet průměrné rychlosti je třeba dodržet stejnou vzdálenost od měřeného vozidla jak na začátku měření a stlačit oranžové tlačítko měření vzdálenosti a času. Průměrná rychlost je zobrazována na obrazovce a zapsána v paměti systému. Z porovnání citovaného ustanovení a videozáznamu měření rychlosti vozidla žalobce se podává, že návod k použití měřidla byl dodržen a klíčový důkaz o spáchání přestupku byl pořízen v souladu s tímto návodem a byl i správně vyhodnocen. Jak žalobce sám uvádí, byl s videozáznamem seznámen, navíc o tom svědčí i fotografie, které pořídil z videozáznamu a při ústním jednání doložil do spisu. Videozáznam převzal žalobce při nahlédnutí do spisu dne 25. 5. 2012. Z odborného vyjádření doloženého žalobcem nevyplývá, že by při měření malý rozdíl v udržované vzdálenosti měřícího a měřeného vozidla zapříčinil nezpůsobilost důkazu měření, doloženého videozáznamem. Ostatně, bohatá konstantní judikatura setrvává na tom, že ne ke každé skutkové otázce je třeba znaleckého či odborného posouzení, pokud k tomu stačí pečlivá a rozumná úvaha (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, čj. 4 As 97/2013 – 40, www.nssoud.cz, podle kterého *účelem práva je snaha o rozumné a spravedlivé uspořádání poměrů ve společnosti. Soudy, které zaštiťují v demokratické společnosti ochranu subjektivních práv, nesmí aplikovat právo pouhou mechanickou subsumpcí skutkového stavu pod skutkové podstaty právních norem. Jejich úkolem je doplnit proces aplikace práva i o rozumové úvahy a lidský pohled na věc, aby se právem konstruované řešení extrémně nevzdalovalo realitě běžného života a zásadám spravedlnosti. K tomu je žádaným projevem osobní odvahy soudce, pokud se, mimo jiné, neschovává pouze za znalecké posudky a utvoří si secundum et intra legem sám vlastní názor ve skutkových otázkách, pro jejichž posouzení jsou jeho znalosti a schopnosti dostatečné*). Soud souhlasí s argumentací podle napadeného rozhodnutí, že za 2 – 3 s nemůže ani dojít ke změně vzdálenosti tak, aby bylo měření v rozporu s návodem k obsluze.*

[32] Odborné vyjádření znalce neshledal soud jako důkaz, který je způsobilý cokoliv změnit na zjištěném skutkovém stavu a z toho vyvěrajícím stavu právním. Navíc znalec potvrdil technickou přijatelnost předložených důkazů. Znalec posuzoval

způsob měření rychlosti z videozáznamu a věnoval se výpočtům bezpečnostní vzdálenosti. Argumentaci správních orgánů v napadených rozhodnutích ani argumentaci tohoto rozsudku dle soudu nijak nevyvrátil ani nezpochybnil.

[33] Lichá je i námitka, že žalobci nebylo prokázáno, že by dosáhl s jím řízeným vozidlem rychlosti 157 km/h (před odečtem odchylky). Tuto námitku zcela nepochybně vyvrací jednak videozáznam pořízeným kalibrovaným a ověřeným rychloměrem, jednak fotografie, které doložil žalobce v rámci odborného vyjádření znalce (snímek č. 1 na straně 1), a dále fotografie pořízená žalobcem (příp. zmocněncem či znalcem) z obdržené kopie videozáznamu, kterou doložil žalobce sám při jednání u správního orgánu I. stupně dne 4. 6. 2012. Na obou snímcích je vyznačená v jeho středu číslice „157“. Pro úplnost soud konstatuje, že skutková podstata přestupku nehovoří o průměrné rychlosti za nějaký úsek, ale o překročení nejvyšší povolené rychlosti, které může i jednorázové a krátké. Žalobci naměřená rychlost přesahuje nejvyšší dovolenou rychlost o 57 %, resp. 52 % po odečtu odchylky rychloměru. Podle soudu nebyla objektivně změřená rychlost ani na hranici dvou sazeb, jak tvrdí žalobce, protože šlo bez odečtu odchylky o rychlost o celých 7 km vyšší.

[34] Námitku žalobce, že byl k vysoké rychlosti donucen policejním měřicím vozidlem, shledal soud jako neopodstatněnou. Z videozáznamu se podává, že žalobce měl mnohokrát možnost se během měření zařadit do pravého jízdního pruhu a že tak neučinil. Sám žalobce ve své výpovědi uvedl, že si všiml, že za ním jede policejní vozidlo až tehdy, když bylo vedle něj a uviděl blikající nápis v zadní části vozidla. Předtím si myslel, že jde o piráta silnic a tlačí na něj. Proč standardně neodbočil do pravého jízdního pruhu a neuvolnil mu cestu, žalobce neuvedl. Jeho výpověď je v souladu s výpovědí policistky, která uváděla, že si měřicího vozidla žalobce asi nevšiml a pořád zrychloval.

[35] Ačkoliv žalobce přímo a výslovně nenamítal nesprávný výsledek měření, materiálně brojil proti tomuto výsledku. K tomu soud dodává, že pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Nadto soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod.

[36] K námitce, že žalobce navrhoval důkaz výsledky policistů a záznamem o měření, soud konstatuje, že tento návrh obsažen v odvolání není a že tyto důkazy byly řádně provedeny při projednání přestupku dne 15. 8. 2012 (přehrání záznamu a výpověď policistky) a 24. 8. 2012 výsledkem policisty. Tato námitka je proto nedůvodná.

[37] Jako neopodstatněnou shledal soud námitku, že důkazy vyhodnotily správní orgány nesprávně a tendenčně. Rozdíly ve výpovědích policistů jsou zcela zanedbatelné a z celého provedeného dokazování byl jednoznačně zjištěn skutkový stav na základě uceleného řetězce přímých a nepřímých důkazů, logicky na sebe navazujících. Ve správním řízení nevyšlo najevo nic, co by vůbec nějak zpochybňovalo zjištěný skutkový stav, který je zcela zjevný z pořízeného videozáznamu. K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti;* v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 - 30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007 - 114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru.

[38] Námitka, že policista na brzdění žalobce v délce jedné sekundy nereagoval, nemá na posouzení projednávané věci žádný vliv, stejně jako záměna pojmů „certifikát“ a „ověřovací list“ v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Námitka žalobce, že policista přiznal nezákonnost svého postupu, je lichá, neboť toto policista neuvedl a žádný zákon při své jízdě ohledně bezpečnostní vzdálenosti neporušil, jak je vysvětleno dále.

[39] Soud shledal jako nedůvodnou i námitku, že měřicí vozidlo Policie ČR nedodrželo při měření rychlosti vozidla žalobce bezpečnostní vzdálenost podle § 19 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, podle kterého *řidič vozidla jedoucí za jiným vozidlem musí ponechat za ním dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě*

náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla, které jede před ním. Neurčitý právní pojem *bezpečnostní vzdálenost* je částečně specifikován a konkretizován citovaným ustanovením, ve zbylém rozsahu však tato účelová definice podléhá výkladu správních úřadů a není určena přesnou hodnotou. Ta se ostatně může v daném místě a čase a za daných okolností měnit [např. při určitém stavebním a dopravně technickém stavu pozemní komunikace, určitých povětrnostních podmínkách, situaci v provozu na pozemních komunikacích, při schopnostech – nejen reakčních - a zdravotním stavu řidičů a ostatních účastníků silničního provozu, při povolené a skutečné rychlosti, zkušenostech řidiče, hmotnosti vozidla a převáženého nákladu, rozhledových poměrech atd. – srov. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu]. S ohledem na uvedené správní orgány správně poukázaly i na zkušenosti, znalosti a odbornost policistů provádějících měření ve vztahu k bezpečnostní vzdálenosti. Při výkladu pojmu *bezpečnostní vzdálenost* soud zjistil, že v souzené věci správní orgány interpretovaly tento neurčitý právní pojem správně. Tím soud nijak nezpochybňuje pravidla např. dvou sekund anebo pravidlo popsané v odborném vyjádření znalce doložené soudu a citované výše. Při výkladu neurčitého právního pojmu však správní úřad používá i správního uvážení a to soud zásadně nepřezkoumává. Zneužití a překročení mezí u správního uvážení jak správními orgány, tak Policií ČR soud v souzené věci nezjistil. Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.* Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu.* Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak celkově správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů i metod právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva. Na závěr k zamítnutí této námitky soud dodává, že šlo o překročení rychlosti, kterou jel žalobce, a která vyvolala kontrolní měření a naopak policisté byli nuceni pro to, aby vůbec mohli provést kontrolní měření rychlosti, svou rychlost přizpůsobit žalobci. Jinak by účel kontroly nemohli vůbec naplnit a přestupek zjistit. Po komplexním zhodnocení souzené věci soud neshledal zlovolné nebo šikanózní jednání policistů. Ve veřejném zájmu jistě je vzhledem k nehodovosti v ČR, většinou způsobené nedodržením povolených anebo bezpečných rychlostí, ohrožovací přestupky vyhledat, zjistit a ty které zcela vybočují a jsou excesem i v rámci ostatních překročení limitů preventivně i potrestat. Nelze odhlédnout i od hodnocení osoby žalobce, který již měl šest záznamů v registru řidičů a přitom šlo vždy o překročení nejvyšší povolené rychlosti, a to ve výše kvalifikovaných skutkových podstatách.

[40] Soud uzavírá, že zjištění totožnosti žalobce a skutkového stavu v souzené věci proběhlo v souladu s právními předpisy, všechny postupy byly založeny na

zákonném podkladě (konkrétním zákonem ustanovení anebo na ustanovení, které bylo přijato na základě zákonného zmocnění). Správní orgány vybraly na souzenou věc správně právní předpisy ve správném znění a ty správně aplikovaly.

[41] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[42] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 6. 10. 2014

Za správnost odpovídá:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně